

For det første har vi lige vedtaget en revision dels af læreruddannelsen, dels af pædagoguddannelsen med fokus på, hvordan de to faglige grupper kan samarbejde tættere, og det skal være en del af uddannelsen.

For det andet er vi ved at diskutere en reform af det, der hedder centre for videregående uddannelse, som skal ende med at blive til professionshøjskoler. Det er da også oplagt, at det skal bruges til at kigge på, hvordan de to faggrupper – lærere og pædagoger – kan understøtte hinanden i forhold til at give den bedste dag til børnene.

Der var en misforståelse – sådan synes jeg det lød – som jeg meget gerne vil rette, nemlig fra hr. Martin Henriksen, som mente, at vi ikke anerkendte henholdsvis lærernes og pædagogerne kompetencer. Jeg vil godt understrege, at vi synes, det er fantastisk vigtigt at holde fast i, at det er to forskellige professioner med to forskellige slags faglighed, men at de kan supplere hinanden utrolig godt i en helhedsskole: lærerne i forhold til at undervise børnene, pædagogerne i forhold til netop at arbejde med de sociale og kreative pædagogiske kompetencer. De kan supplere hinanden i et sammenhængende udviklings- og læringsforløb.

Det er jo i virkeligheden ikke noget nyt og revolutionerende, vi foreslår. Ud over at man allerede har forsøgt i Danmark, er det bl.a. noget af det, man arbejder med i det finske uddannelses-system, hvor lærere og pædagoger har et fortrinligt samarbejde. Det betyder, at pædagogerne faktisk også er gået ind i forhold til nogle af de elever, der måske mangler ressourcer selv, måske fordi de ikke har det via deres forældre. Her kan pædagogerne være hos eleverne og hjælpe dem som – kan man sige – den anden forælder, f.eks. når de skal lave lektier, hvis de har brug for særlig ro i forbindelse med at kunne løse nogle opgaver, uden at man går ind og tager over i forhold til undervisningsopgaven, men faktisk skaber et rum, der hjælper nogle af de svage elever, som også er i folkeskolen.

Der er én heldagsskole, der har været meget til debat, og jeg synes, det er ærgerligt, hvis det er den, der gør, at man siger: Uha, det skal vi passe på at arbejde videre med. Det er den heldagsskole, som er blevet etableret i Århus. Der er tre heldagsskoleforsøg i gang i Århus i ghetto-områder. Det, der desværre er sket på den heldagsskole, der har været til debat, er, at de to faggrupper, lærerne og pædagogerne, ikke har kunnet blive enige om den måde, det skulle gø-

res på, så man i fællesskab har kunnet udvikle et godt heldagsskoletilbud. Det er jo drønerligt, at der er en fagstrid, der ender med at stemple det her: at man ikke kan lave noget, som er blevet evalueret som et rigtig godt tilbud til børn.

Det er også grunden til, at vi foreslår, at der bliver lavet et udvalgsarbejde om det, for det kan ikke være rigtigt, at det er fagforeningsstridigheder, der betyder, at man ikke kigger på de pædagogiske muligheder, der er for at få et langt og sammenhængende lege- og læringsforløb til børn.

Jeg håber derfor, at den her diskussion ikke bare bliver afvist, og jeg glæder mig over og vil kvittere for SF's støtte ud fra de intentioner, som også var vores intentioner med det, nemlig ikke danmarkshistoriens største sveder, men det pædagogiske tilbud. Jeg hører også – vil jeg sige – en åbenhed for at diskutere, hvordan vi mere systematisk kan evaluere og bruge de pædagogiske principper i fremtidens folkeskole.

Så jeg håber ikke, diskussionen dør, og det gør den ikke, alene af den grund at der jo heldigvis er givet mange dispensationer, ikke mindst efter at der er kommet en anden undervisningsminister, sådan at det også fremover vil blive dagsordenen ude i kommunerne, for uanset om vi kan lide det eller ej, kan forældrene og børnene langt de fleste steder rigtig godt lide det.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren, som jeg beder blive på talerstolen. Der er en række medlemmer, der har bedt om ordet for korte bemærkninger. Jeg nævner lige rækkefølgen. Det gælder hr. Martin Henriksen, fru Tina Nedergaard, fru Charlotte Dyremose og fru Pernille Rosenkrantz-Theil. Først er det hr. Martin Henriksen.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg har godt forstået – og det havde jeg også før den her debat – at Socialdemokraterne har det syn, at det vist er en god ting, hvis man kan holde børnene i en institution så lang tid som overhovedet muligt, og så skal det selvfølgelig være en offentlig institution – så er det selvfølgelig endnu bedre. Har Socialdemokraterne sådan en øvre grænse for, hvor lang tid man synes at børnene skal være i en institution og dermed ikke se deres forældre? Er der en øvre grænse for det? Jeg tror, man et sted i beslutningsforslaget nævner et eksempel, hvor tidsrummet er fra klokken